

alkalmával a csapat üdvözlő táviratot küldött Anna királyi hercegasszonynak. Az egyetemi hallgatónők cserkészcsapata vasárnap éjjel Budapestre utazott, hogy ott részt vegyen a cserkészlányok világkonferenciáján és a díszszemlén.

Szegedi Új Nemzedék X. (1928) május 8. 4. oldal

236. Az egyetemi ifjúság ma este felvonulást rendez a Ferenc József Tudományegyetem száműzetésének kilencedik évfordulóján

A Ferenc József Tudományegyetem száműzetésének kilencedik évfordulóján ma, szombaton este fél 7 órakor az egyetemi ifjúság felvonul a városban a Kárász, Takaréktár utca, Tisza Lajos körút, Dugonics tér vonalon, a tanács és a professzori kar jelenlétében az egyetemi énekkar elénekli a Himnuszt, a felsorakozott ifjúság fennhangon elmondja a Magyar Hiszekegyet és az egyetemi énekkar elénekli a Nem, nem, sohá...-t.

Szegedi Napló IV. (1928) május 12. 5. oldal

237. Foederatio Emericana Banatia Corporatio

A Foederatio Emericana Banatia Corporatiója 1927 őszén alakult meg. Megalakulását az tette szükségessé, hogy a szegedi első corporatiónak, a Marisiának leventéi az egy corporatióba elhelyezhető leventéknek a számát, az ötvenet meghaladták, s így szükségessé vált a másik corporatio megalakítása, mely a Banatia nevet kapta.

A corporatio védőszentje: Aquinói Szt. Tamás, színe kék, fehér, arany, jelmondata: Volo valeo, búcsúja: március 7. Prior: nemes Czike Gábor iparisk. igazgató. Subprior és delegatus dr. Huszti József egyetemi tanár. Delegatus: dr. Pázmány Ödön postatiszt. lelkész: Virág Sándor hittanár. Senior: Fehér László joghallgató. Tagjainak száma: öregúr: 17, levente: 42. apród: 2. A familia szervezés alatt.

Szegedi Katolikus Tudósító II. (1928) augusztus 1. 234. oldal

238. Az Emericana sátortábora Tihanyban

A Balaton csodálatos félszigetén ütöttünk tábort százhuszan zöldsapkások – emericánisták. Két teljes hónapig aztán a mi jókedvünktől volt hangos ez a romantikus félsziget. Nem messze József főherceg villájától egy kis tisztáson gubbasztottak sátraink. Kedves, barátságos otthonunk volt, minden nap szebbé varázsoltuk.

A táborba díszes kapun lehetett bejutni: fent ragyogott rajta az emericánás címer. Bent a táborban magas árbocon a magyar lobogó. Minden sátor előtt egy kis virágoskert, a sátor háta mögött pedig árnyas lugas. Itt volt minden sátornak az asztala. (Ezen íródtak délutánonként a levelek) Nagy verseny folyt a sátrak között, kié lesz a legszebb kert és a legszebb lugas? Dolgoztunk, hisz a felség minden nap megnézte, hogy halad a munka. Ő volt a mi mindennapi vendégünk, néha kétszer, háromszor is meglátogatott minket. Korán reggel már félhatkor ott volt a mindennapi osztásnál. Örült, hogy milyen jó étvággal isszuk a telecsajka tejet.

Délután legtöbbször maga hozta át nekünk az újságait. Igazán csak most tudtuk megérteni azt a lelkesedést, amivel őt a katonái a háborúban körülvették. Tihanyban Ő volt a mi Édesapánk és mi az Ő kis katonái: s talán ez volt az oka, hogy igazán otthon éreztük magunkat, és a legnagyobb jókedv mellett is fegyelem volt. Ez vívta ki számomra azt, hogy a táborunk valóságos mintatábor lett.

A délelőtti órákban tornáztunk, ropogtak a csontjaink, erősödünk, izmosodunk. Délután pedig csónakjainkkal kalandoztunk a Balatonon. Az esti kürtszó imára hívott haza bennünket, imádkoztunk. Ima után halálos csend ült a táborra – Trianoni silentium. De ezek után belekiáltottuk a csendbe minden magyar imádságát: Nem...Nem... Soha!

S mikor ráborult az erdőre az éj titokzatos melankóliája, magasra szökött a tábortűz lángja. Közel ültünk egymáshoz, mint testvér a testvérhez. Felsírtak a bánatos kuruc nóták a majtényi síkról. Egyet éreztünk, hogy a majtényi síkon elásott kuruc fegyvereket mi zöldsapkások még egyszer kikaparjuk, s megindulunk oda, ahová mindenkinek velünk kell jönni!

Szegedről huszonhatan vettünk részt a táborozásban. Miénk volt az első szakasz. Még jobban büszkék voltunk arra, hogy a konyhát is a szegedi Náci barátunk vezette. Pedig nagy szó ám százhusz éhes gyomrot kielégíteni! De hogyha már benne vagyok a dicsekvésben, azt sem hagyhatom szó nélkül, hogy a mi Nácink volt az, aki először átúsztta a Balatont.

Mikor Klebelsberg kultuszminiszter meglátogatott bennünket, külön érdeklődött a szegediekről, s csak ezután kérdezte a többit.

Sokszor kirándultunk is kisebb-nagyobb csoportban. Bebarangoltuk a Balaton környékét. Kétszer voltunk Veszprémben, ebben a régi dunántúli városban. Megmáztuk a Badacsonyt, ittunk a borából. Bementünk Kisfaludy házába és pár percet szenteltünk a nagy költő emlékének. Megnéztük a Kisfaludy háztól nem messze a szív alakú bazaltkővet, amit rózsakőnek neveznek. Érdekes monda van erről, hogy az a kislány, aki ráül és ideáljára gondol, még húsz éves kora előtt férjhez megy. (Jó lesz ezt tudni a szegedi lányoknak!) Közös nagy hajókirándulásunk volt Keszthelyre. Erre az útra velünk jött József főherceg is.

Augusztus végén szomorúan kezdtünk hozzá a tábor bontásához. Elszorult a szívünk, mikor be voltak csomagolva a sátraink és mi ott álltunk a tábor helyén. El kellett jönni onnan, ahol két hónapig élveztük az igazi szabadságot. Utoljára visszatekintettünk, s aztán már robogott a vonat velünk Szeged felé.

Boda Gyula

Szegedi Új Nemzedék X. (1928) szeptember 30. 3. oldal

239. Megalakult a szegedi Protestáns Diákszövetség

Vasárnap alakult meg a Protestáns Diákszövetség szegedi csoportja. Az alakuló közgyűlésen a református egyetemi hallgatók Bethlen Gábor Körének, az evangélikusok Luther Szövetségének és az unitáriusok Dávid Ferenc Egyesületének